

Japonyaya Gitmiştim 1

– safdeha · 17 Kasım 2017

Sene 1996...Amerika'ya yahut Avrupa'ya gittin mi diye sorsam her on kişiden biri elini kaldırır. Japonya'ya gittin mi diye sorsam belki on bin kişiden biri elini kaldırır. Bu yüzden Japonya'ya seyahat gerçekleşme aşamasına geldiğinde, sevinmişim. Giderken ön yargılarım vardı. Teknolojide ileri bir ülke olmaları, her insanının zeki olduğunu çağırıyordu, nedense. Çok uzaktı. Ama oraya gittiğimde, mesleki çalışmalar yapacağım için kariyerim açısından önemliydi. Her ne kadar eşim yalnız kalacak olsa da, gidip gitmemek şeklinde ki ikilem halime, eşimin anne-babasının eşimin yanında kalacağı fikri son noktayı koymuştu. Gidiyordum!

Gidiş oldukça zordu. Ankara'dan İstanbul'a, İstanbul'dan Tayland'ın başkenti Bangkok'a ve Bangkok'tan Japonya'nın başkenti Tokyo'ya gidecektim. Nerdeyse 2 gün süren yorucu yolculuktan sonra Tokyo'ya ulaşmışım. Türkiye'den başka proje kursu için giden bir kişi vardı. Bu yüzden yolculuk korkutucu olmadı. Yolculuk sırasında İstanbul'dan Bangkok'a giderken, gece 2-3 gibi uçağın penceresini açtığımda, sabah güneşini görmem şaşırtmıştı. Biz doğuya doğru gidiyorduk ve sabah daha erken oluyordu doğal olarak. Birde bu uçuş esnasında başka yöne giden başka uçakları, uçak trafiğini izlemek çok etkilemişti.

Tokyo hava alanından çıktığımızda, kursu verecek organizasyon şirket yetkilileri bizi karşıladılar. Yaklaşık iki saat sonra kalacağımız yurt binasına ulaşmışım. Bu yurt binasında, belki de yüzden fazla ülkeden gelen kursiyerler vardı. Herkesin kendisine ait kalacak odası da vardı Kişilerin rahat etmesi ve özgürce vakit geçirmesi için her şey düşünülmüştü. Restaurant, spor merkezleri, müzik alanları-çalgı aletleri dâhil her şey... Yemek yerken, "Helal yiyecek" diye uyarılar vardı. Buraya gelen Müslüman kursiyerle içindi. Telefon etmek için kart alabileceğimiz markette vardı. Türkiye ile ilgili zaman farkı olduğundan, tam 7 saat, genellikle, uzun kuyruklardan sonra, gecenin 2-3 ünde eşimi arayabiliyordum. O zamanlar cep telefonu ve internet yoktu ülkemde. Anacak burada her ikisi de vardı. Mail yazarları gördüğümde bunlar ne yapıyor diye şaşırmışım.

Nerdeyse 15 gün kaldın Tokyo'da. Japonya nasıl bir ülke, nasıl yaşayabiliriz gibi birçok şeyi anlattılar, çeşitli etkinlikler ile. İlk derste AİDS hakkında üstüne basa basa bir eğitim vermeleri ilginçti... Burada nerdeyse 15-20 kişiden oluşan ve Türkiye'den benim gibi gelen kursiyerler vardı. Akşam olduğunda oturup çay içiyor ve dertleşiyorduk. Daha önce gelip, Tokyoyu bilenler, bizi gezdiriyordu. 131 katlı yüksek binaların olduğu, bakınca boynumun ağrıdığı binalardı bunlar ve asla çatısını görmek mümkün olmadı, eski aletlerin satıldığı, bizim itfaiye meydanı dediğimiz yerler, Tokyo Tower'ı-aynı Eiffel kulesine benzeterek inşa edilmiş... Birçok yeri gezmek mümkün oldu. Gece 12'den sonra hayat bitiyordu. Bir keresinde gece de gezdik Tokyo'yu. Geceleri, ne ararsan var günah adına! Karanlık bile saklamıyor niyetleri...

Bir gün, elektronik aletlerin satıldığı merkeze gitmek istedim. Bunu Pakistanlı arkadaşlar teklif etmişti. Yanımda sadece İngilizce-Japonca sözlük vardı. Herhangi bir harita da almadım. Eğer bir arkadaş olmazsa, kaldığım yurda dönmek nerdeyse zordu. Adresler Japon alfabesine göre yazılıydı ve okumam da mümkün değildi. İki metro hattı değiştirerek buraya vardım. Gezerken korktuğum başıma gelmiş ve yalnız kalmıştım. Kaldığım yere dönmeliydim ama nasıl? Kime sorsam İngilizce bilmiyordu. Artık sözlükten İngilizce karşılığı neyse öyle soruyordum. Bu bir çözüm olmuştu. 3 saatlik cendereden sonra kaldığım yere varmıştım. O gün Allah'a çok şükrettim. Kaybolmak, ne zor imiş...

15 gün sonra, kurs alacağım yer olan Suzuka şehrine gittim. Hızlı trenle 3 saat sürdü neredeyse. Ha birde, o kadar uzun mesafeleri hızlı trenle gitmek ve zamanı güzel kullanmaya alışmıştım (Türkiye'de bu mesafedeki gittiğim yerlere, 8- 10 saatte gitmeye asla alışmadım. Niçin diye sordum hep!). Kalacağım yer bir eğitim merkeziydi. Büyük bir köyü andırıyordu. Kapıdan kaldığım yere yürümek nerdeyse 15 dakikadan fazla zaman alıyordu. Burada sağlanan imkânlarda Tokyo'da ki gibiydi. Her sabah yemek yedikten sonra, sekizde kurs yerine geliyordum. Japon çalışanlar, çalışılan yere geldiğinde ofislerine çıkmıyorlardı. Avluda çalan klasik müziği dinleyerek bekliyorlardı. Herkes gelince, en üst düzey yönetici bir konuşma yapıyordu. Konuşma bitince herkes ofisine girmeye başlıyordu. İlkokulda okur gibi hissetmişim. Öğlen yemek yedikten sonra biraz yürüyüş yapıyordum. Yaşları 60 ve üzerinde olan herkes spor yapıyordu, ben yürürken. Onları izliyordum.

Kursiyerler olarak toplam on iki ülkeden gelen yabancılardık. Asya ve Latin Amerika mühendisleriydi bunlar. Latin Amerika'da gelenle Asya'da gelenler sayı olarak eşitti ama Latin Amerika'dan gelenler aynı dili konuştuğu için iyi anlaşıyorlardı. Ben Asya grubuna katılıyordum. Bu grupta, İran, Ürdün, Pakistan ve Türkiye'den oluşan Müslüman ülke mühendisleriyle, Taylanttan bir Budist ve Filipinlilerden de bir Hristiyan dinine mensuptu. Gittiğimde Ramazan başlamıştı. Ürdünlü arkadaşla ben, oruç tutuyorduk. Diğer arkadaşlar seferiyiz dediler ve oruç tutmadılar. İşin garibi İran ve Pakistan şeriatla yönetiliyordu. Şaşırmıştım.

...

Saffet KURAMAZ